

[Munch-Petersen.]

at gennemføre visse Foranstaltninger, der sikrer Lægernes sociale Stilling under en saadan Ordning, sikrer, at Lægerne faar deres Løn af Samfundet, hvad enten det nu skal være af Sygekasserne eller af Staten eller Kommunerne, og at Lægerne faar deres Pension som enhver Tjenestemand, saaledes at de altsaa ikke som Begrundelse for, at de maa have store Indtægter, kan sige, at de skal pensionere sig selv.

Ved en rationel Ordning vil det ligeledes være muligt praktisk talt for Læger at gennemføre 8 Timers Arbejdsdagen, som jo i mange Tilfælde ikke gælder for dem i Øjeblikket. Det er ganske klart, at det for Lægerne, ligesom for andre legemlige eller aandelige Arbejdere, maa virke til, at deres Arbejde bliver af daarlignere Kvalitet, naar de overbebyrdes, hvad der nu er Tilfældet med en Række Læger. Der er medicinske Kandidater nok at tage af, og hvis der ikke skulde være nok, kan der uddannes flere; der er i hvert Fald unge Mennesker nok, som ønsker Uddannelse, hvis de kan være vis paa, at de ogsaa kan faa Beskæftigelse ved Hjælp af denne Uddannelse.

Hvad angaar Enkeltheder i Lovforslaget, skal jeg kun tage nogle ganske enkelte Spørgsmaal op. I § 15, Stk. 2, siges det, at det offentlige Betalingspligt som Regel er afhængig af, at Lægens Tilkaldelse er godkendt af vedkommende offentlige Myndighed. Det forudsætter altsaa, at Lægen i langt de fleste Tilfælde først skal indhente Tilladelse fra det offentlige til at besøge en Patient, hvis han senere skal kunne faa Betaling af det offentlige. Jeg mener, at denne Bestemmelse er meget farlig, at den i en Række Tilfælde kan føre til, at Lægen kommer for sent til Patienten.

Hvad Spørgsmaalet om Kvaksalveri angaar, betyder det foreliggende Lovforslag faktisk et Tilbageskridt i Forhold til Ordningen af 1794. Der er her ført et Forsvar for Kvaksalveri af Ordføreren for Venstre og et delvis Forsvar af Ordføreren for det radikale Venstre. I Forordningen af 5. September 1794 bestemmes det i § 5 — med Formandens Tilladelse vil jeg gerne citere —

„Dersom nogen Kvaksalver befindes at tage Syge under Kur, og saaledes at udsætte disse for Fare, da skal han straffes.“

Jeg kan ikke se andet, end at denne Bestemmelse maa forstås saaledes, at man forudsætter, at selve det, at Kvaksalveren tager syge under Kur, medfører en Fare for disse syge, og at Kvaksalveren altsaa

skal straffes, blot han tager syge under Kur. Ganske vist har Domstolene gennemført en anden Praksis i dette Spørgsmaal, og Lovens Formuleringer bliver vel nogenlunde i Overensstemmelse med denne Praksis. Men det eneste rigtige vilde efter vor Opfattelse være helt at forbyde Kvaksalveri, for det er nu engang saaledes, at der skal bestemte Kvalifikationer til at udøve Lægegerning; det er ikke det samme at være Lægpraktiker som at være Lægprædikant.

Det er i høj Grad farligt, hvis Folk udøver Kvaksalveri, og den paaviselige Fare burde i hvert Fald ikke være en Betingelse for, at man kunde ramme den Slags Ting; man burde overhovedet kunne ramme Kvaksalveri.

Der er en ganske særlig Form for Kvaksalveri, som jeg vil ofre et Par Ord paa, en Form for Kvaksalveri, der direkte fremmes ved den bestaaende Lovgivning. Det er Kvaksalveri med Hensyn til Svangerskabsafbrydelse. De reaktionære Love paa dette Omraade tvinger en Række Kvinder til at søge Kvaksalvere, hvorved de faar en daarlig og ofte meget farlig Behandling. Ogsaa paa dette Omraade burde Kvaksalveri være forbudt; men det forudsætter jo, at man ændrer den paa dette Omraade bestaaende Lovgivning, fritager for Straf for Svangerskabsafbrydelse og tværtimod fra Samfundets Side gennemfører Foranstaltninger til at lette det for Kvinder, der ønsker Svangerskabsafbrydelse, at kunne opnaa denne under betryggende Former med den dertil indrettede Lægehjælp. Desuden er det en Betingelse for at afskaffe Kvaksalveriet, at man gennemfører den Ordning, som jeg har talt om, at Lægehjælp er gratis for alle, saaledes at ingen af økonomiske Grunde søger til Kvaksalvere i Stedet for til Læger.

En tredie Enkelthed i Lovforslaget, jeg vil omtale, er § 10, hvor det bestemmes, at Lægen i visse Tilfælde har Vidnepligt for Retten, nemlig naar det maa antages, at hans Vidnesbyrd vil være af afgørende Betydning for Sagens Udfald og Sagens Beskaffenhed og dens Betydning for vedkommende Part eller for Samfundet findes at berettigede til, at Vidnesbyrd afkræves. Det er en Bestemmelse, som er meget farlig, som kan misbruges og bliver misbrugt fra de bestaaende Klassedomstoles Side. Jeg kan minde om et Tilfælde i Forbindelse med den Sag, som opstod efter Politiets Overfald paa en Arbejdsløshedsdemonstration paa Grøntorvet i September 1932. En af de Arbejdere, der var blevet slaadet af Politiet, havde søgt Lægehjælp, og Domstolen afgav Kendelse